

הכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה... * אליהו חכים לאחיו: ..אני חייל, ומלא

הקינאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם

בראיון שהעניק פרופסור א.א. אורבך לעיר תונאי אברהם נווה, העלה הפרופסור - שהיה מועמד לנשיאות המדינה - האשמות שונות לגבי ערכיה של החברה הישראלית, תוך שהוא חרד לפולחן עגל-הזהב הפישה בחברה הישראלית. בין שאר דבריו לאברהם נווה, אמר הפרופסור אורבך: "יש כאן תהליך שתחילתו עוד לפני מלחמת ששת הימים. היה זה כאשר הופרכו סיסמאות על העלאת המתיחהיים ואף על מכון בית לכל פועלי; וזאת בשעה שגמפריו הסיסמאות למיניהן ידעו יפה מאד כי הכלכלה שלנו מבוססת על תמיכה מאסיבית של ארצות-הברית ויהדות הנולד. איני אומר שלא היה צורך להעי לות את רמת-החיים של השכבות העניות - ואכן, אני כחולט מודה כי נעשה הרבה בתחום זה - אך הסיסמאות נתקבלו דווקא על דעתן של השכבות המבוססות, וזה שוב עניינו של איבוד קנה-המידה. להעלאת רמת-החיים אין גבול. זה רכב המתגלגל ככדור-שגל. גם השישי כה המנהיגה - אני מדבר על האינטליגנציה ובעלי המיקצועות החופשיים - לא העריכה נכונה את הסכנות הגלומות בתהליך הכלכלי, שלא היתה לו אחיזה במציאות.

הם ידעו

שאתה הסגרת אותי

בסידרת ראיונות של הפאל בשן, לרגל מלאות 32 שנים לעליית-הגדרום של אליהו חכים ו- אליהו בית-יצור, ריאיון את עובדיה חכים, אחיו של עולה-הגדרום, שסיפר על פגישה שנערכה בינו לבין אחיו.

מספר עובדיה חכים: "האמת היא שאני היתי אישי-הגנה ותיק, וכל המיבצע הזה לא נראה לי. להיפך, התנגדתי כל בתוקף. כאשר נודע לי שאלוהי נמצא בלחיי, וכחילל ברוחי הוא גם מכריח נשק ממזרים ארצה, רציני בכל תור קפ שהוא יעזוב את זה, ומייד. היתי מתנגד הרוף ביותר לחיי. בזמנו ראינו בהם פורשים הבורחים נזק רב, פורקי-עול המסכנים את המי טרות שלנו. אני זוכר, שפעם ישבתי עם אלוהי ואמרתי לו: אני יודע הישכ שאתה בלחיי ויש לנו כל האפשרויות לתפוס אותך אפילו היום. אז הוא ענה לי: תדע לך, עובדיה, אם תעשה דבר כזה, האנשים שלנו לא ישתקו לך. הם ידעו שאתה הסגרת אותי, ויתנקמו בך. ואז התי חלתי להתווכח איתו בצורה הרופה, כדי לשכנעי לעזוב את לחיי. אמרתי לו: אליהו, מה שאתה עושה זה מתנגד לכל מה שרוצה המדינה-בדרך, ומסכן את כל האינטרסים הנכונים של המוסדות המוסמכים. הוא השיב לי: תראה, אני חייל. בית להיות שיש לך כמות נימוקים חזקים. אם אתה רוצה להתווכח, אני אקבע לך פגישה עם איש שלנו, היודע להתווכח יותר טוב ממני. כי אשר לי, אני משוכנע שזאת הדרך הנכונה. השיי הה נסתיומה בכך, שהוא לא היה מוכן יותר לשוחח אתי על נרשא זה. כל מה שהיה מוכן להגיד, היה: אני חייל, ומלאא פקודות." (ידיעות אחרונות)

אדמת מריבה

העיתונאי קאסם ויז מתאר ברשימתו, אלה וקוץ בה" את יום השנה ליום-האדמה בכפרים בקהילת-גריבה וג'ת, כיום של מכות ומעמות, תוך שהוא מביא כמה סיפורים מזעזעים מהתנהגותם של כוחות-הביטחון בכפרים אלה: "בכיתה של עאישה ביאדסי, אשה אלמנה -

כרופ' אורבך עצמט את דיברי ישעיהו הנביא: הכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה... * אליהו חכים לאחיו: ..אני חייל, ומלא

שהמועצה המקומית הכריזה עליה כאבי-השנה - מגשנו את שני בניה, איבראהים עבד אל-ראוק ביאדסי ואחיו ג'לאל.

"שני האחים ישבו ביום ה-30 במארס בכיתה וסקדו את ליבם, כשולפתע פרצו לפית שוטרים, היכו אותם לנגד עיני אמם, ולאחר-מכן סחבו אותם החוצה, קשרו אותם לגיפ וגררום תוך כדי נסיעה, כשהנהג נצטווה לבלום ככל פעם שהנערים נאחזו בנייפ.

אמם רדפה אחריהם בוכיה, והתחננה לפני השוטרים שיניחו לילדיה. תשיבתה היחודה של השוטרים היתה קללות עסיפיות.

"משם המשיכו השוטרים למסגריה של עזיו ענאיאם, שפתח אותה שערה את עיסקו ופנה לעבודתו. אותה שערה עמדה לידו כתי הורא בת הארבע החצי. שוטרים שהפתיקו את עזיו, הלמו בו על לא עוון בכפו - כש,פישעו! היחיד שפתח את עיסקו ולא שבת. השוטרים התיזו עליו ועל הילדה מים צפועים, ולא הניחו לו להגן על ביתו. סימוני המים הצפועים על קירות המסגריה מוכיחים את אמותות סיפורו של בעל-המסגריה.

"איבראהים אחמד אבו-בקר נתבקש על-ידו אביו פואד, לשעבר ראש המועצה המקומית בכפר, ללכת לבקר אצל גיסתו החולה. תוך כדי ארוחת-צהריים אצל הגיסה פרצו השוטרים ל- בית, כעטו באורה לעיני מארחיו ועצרוהו.

"מוספתה ענכוס, כחור הסון העובד כשומר בכיתה-החולת, היילל יפתי בהדרה, נעצר על-ידי שוטרים כרוחב הראשי של הכפר בעת שישב מעבודתו. הם הפליאו בו מכותהם, ולא הניחו לו עד שכולו היה חבוט ומוכה. במסיבת-העיתוי נאום שקיימה מועצת הכפר נבצר ממוספתה לשי- בת, ובכיתה הוא נאלץ כל הזמן לשכב על בטנו.

"אחמד עלי מואסי, תלמיד ביתה ט, עשה את הרבו מבית-הספר כאשר תפסוהו השוטרים, הלי- מן בו, דרכו על ראשו עד זנב דם, והמשיכו לבקוט בו עד שאיבד את הכרתו. הוא העפד לבית-החולים, שם תפרו בראשו 14 תפרים.

"זוהר חידר ביאדסי, אף הוא תלמיד ביתה ט, ברח מבית-הספר בתיקווה למצוא מחסה בכית סבתו. בדרך נכנס לחנות, כשפתאום עמו עליו שוטרים, שאחד מהם מטיל משקולת של המישה קילוגרם לעברו. כאשר ניסה להרים את ידו כדי להדוף את המשקולת - הוא שבר את ידו.

"אחמד עבד אל-עזיו מואסי ודודנו עאטף, ישבו בכיתה של האחרון - המצוי במרחק שלוי- שיה קולומטר מהכביש הראשי - ושקדו על הכנת שקויהם, כאשר שוטרים פרצו למקום, היכו אותם בתוך הכיתה, ולאחר-מכן נלקחו ל- מקום ריכוז, השבויהם כשאחמד סובל משפת-דב פנימו.

"אחד המלווים אמר לי במרידות: אני רוצה לספר לך סיפור מצויקי-עצמי. מעשה באחת המישיפחות בכפר, שכנתה בית חדש וכמינהג המוסלמים הניפה, ראויה ירוקה - דגל, כאות ברכה ומול.

"ההיילום, שראו את הראייה, טיפפו על הגג, הורידו אותה וחתכו אותה לגזרים תוך כדי גידופים והשמטות, כשהם סוכרים שזהו הרגל הפלשתיני." (חותם - על המשמר)

פסוקי השבוע

ח"כ שולמית אלוני: "בבחירות לכנסת התשיעית יש רושם שאנשים מתמודדים לתפקיד הממביא העליון, או הנשיא."

אישיות מרכזית בליכוד: "לצירופו של אריק שרון לליכוד יש להצמיד תודעת-ביטוח מפני סיכונים לטווח ארוך."

הספר עמוס קינן: "היום שבו קיבל המעי רך תכתוב דיין, הוא היום שממנו אפשר להתחיל את הספירה לאחור, עד למלחמה הבאה."

ח"כ משה דיין: "אחרי האביב יבוא הקיץ. ייעודם של הפרחים לשאת פרי. אחרת, הינם פירחית-סרק. כך גם מצעיה-בחירות."

ראשי-הממשלה יצחק רבין: "אני מר- גיש אתריות פורמאלית ומוסרית. כמו אשתי, לכל מה שהתרחש, ואינני מוכן להשלים שמעמדה כלפי החוק יהיה שונה משלי, ואם היא תועמד לדין - אעמוד איתה. לא אטען לחסינות כחבר-כנסת, וכל מה שיירדש ממני כדי לעמוד במשור תף ביחד - אני אעשה."

ואמר שהוא אינו סוחר-נשק, ושלא היה מימיו באקוודור. מייד כשהחל מדבר על נושא זה, קם הבדרן אורי זוהר ועזב את המקום בהפגנתיות.

הוא קיבל מהח"כ תשובה נלהבת: "רק תגיד מתי ואיפה, אני אגיע לכל מקום ובכל שעה." אך העיתונאי לא התרשם, כנראה, מהתלהבותו של ברמאר, העדיף לראיין את חגן פורת תחתיו.

המיליונר פלאמן-שרון החליט לעבוד על מועמדותו לכנסת בשיטה אמריקאית טהורה. אחרי שגייס למערכת-הבחירות שלו את אשר תו, אנט, גייס גם את אמו הישישה, אסתר, ואמר: "מה שטוב לגימני קארמר טוב גם בשבילי. אמו הביאה לו המון קולות. אני מאמין שאמי, המלווה אותי תמיד, ושאיני קורא לה, הקמיע שלי, תעשה בשבילי אותו הדבר."

שדרן-הספורט של הטל-וויזיה, אלכס גילעד, מא- מין באמנות תפלות ובעיני-

עם תום המושב הרא- שון של ועידת-הסופרים, איר- גנה הסתדרות העובדים מיוזון מיוחד, באחריותו של המשורר שלמה טנאי, מי שערך בשעתו את העיתון ריחון. הר- משתפים יצאו למיוזון לסעוד את ליבם. לפתע התפרץ החוצה הפרופסור גרשון שקד, מי שערך החוג לסיפרות עברית באוני- ברסיטה העיברית בירושלים, וצעק: "מה פיתאום הסתדרות מאלגנת פה מיוזונים? אני לא מוכן להשתתף באסיפת-בחי-רות! באתי לוועידתו אגודת-הסופרים!"

האיש היחידי במדינה

רוני ניט כוכב קבוצת-הכדורסל המיקצועית הארלס גלובי טרוורס, צפה במישחק אלופות אירופה בכדור-סל, יחד עם חברי קבוצתו, בתל-אביב. ניט התלהב מן המישחק והיה לטובת הישראלים מההתחלה ועד הסוף, שהוא חובב "מכבי! מכבי!" עם הזכיה בגביע אמר ניט, שהגיע למקום בחברת חתיכה ישראלית שסיובה להזדהות, כי הישראלים שיחקו "יוצא-מן-הכלל", וכי הזכיה בגביע הגיעה להם ביושה, "למרות שהייתי מלמד את הישראלים שנייסי-שלושה טריקים."

הרע. בעת המישחק ההיסטורי בוורטון, שבו גברה קבוצת מכבי תל-אביב על קבוצת צסק"א הסובייטית, ענב גילעד עניבה מסוספת. הפעם, לפני הנסיעה למישחק הגורלי נגד מוביל-ג'ירגי וארזה בבלגראד, החליט אלכס לקחת עימו אותה העניבה, לענוב אותה בעת שיודר המישחק. אולם כשהגיי-עה שעתו לארוז את מיוודתה, לא נמצאה העניבה. אלכס הודיע לרן שידן כי בלי העניבה הוא לא נוסע. ממש ברגע האחרון נמצאה עניבת-המול, וכעת טוען גילעד כי היא שהביאה למכבים את הר-ניצחון.

לשחקנית אפרת לי-ביא, השוהה בלוס-אנג'לס לצורך לימוד ריפוי בריקוד, יש קשיים כספיים. אפרת לא יכלה לשלם את חשבון הטל-פון שלה, והוא נושק.

בעת צילום תוכנית הטלוויזיה חיים שכאלה, התנצל חיים טופר, נושא התוכנית, היא שהביאה למכבים את הר-